

Reconeixement a un savi



França premia la contribució del filòsof i crític d'art Arnau Puig en la creació i el pensament amb la medalla d'Oficial de l'Ordre de les Arts i les Lletres

Un cavaller, ara oficial

Jaume Vidal / Maria Palau / Montse Frisach
BARCELONA

Podria haver viscut tota la vida del prestigi de ser el cohesionador intel·lectual de Dau al Set, el grup i moviment artístic que als anys quaranta va salvar la tradició avantguardista catalana d'abans de la guerra. Però Arnau Puig, home inquiet encara ara a 91 anys, no ha parat mai d'indagar, d'estudiar i de divulgar. Tant en el món del pensament exercint un esperit crític en els molts daltabaixos socials que li ha tocat viure— com

en el seu vessant de crític i estudiós de l'art—. Se l'ha trobat a esdeveniments artístics de tota mena. Sobretot els més innovadors, en què es podia donar el cas que doblava o fins i tot triplicava l'edat de la resta d'assistents. I sempre ho ha fet des del talent d'home honest i compromès amb la justícia i el país.

Aquest esperit el va portar l'any 1954 a l'ambient existencialista de París. Va estudiar sociologia a la Sorbona fins a l'any 1961. La seva tesi, dirigida per Georges Gurvitch, analitzava les diferents òptiques que els diaris oferien d'una

mateixa notícia segons la propietat i la ideologia del medi, i com aquesta interpretació condicionava la mentalitat de l'individu. Més de mig segle després encara ara és un tema de màxima vigència.

Aquests mèrits i molts d'altres —va ser professor del Liceu francès i president del Cercle Maillol— han portat el Ministeri d'Educació francès a concedir-li la medalla d'Oficial de l'Ordre de les Arts i les Lletres de la República Francesa. Oficial, i no cavaller, que seria la distinció d'un rang inferior.

El cònsol general de

l'Estat francès a Barcelona, Edouard Beslay, li va lliurar ahir la condecoració en un acte a Barcelona. "Homenatge a un home d'una enorme influència per les seves idees noves, aquí i a fora, que ja ha rebut moltíssims reconeixements, però li faltava el de França. Ara corregim aquest error", va remarcar Beslay, per al qual el filòsof català representa el més essencial de la cultura francesa: "El rigor intel·lectual, la disciplina i l'emoció."

Puig va fer una declaració d'amor a França en el seu discurs, que va impro-

visar, tot i que en duia un de preparat. Amor a la cultura francesa, la que li va proporcionar les claus mestres per modelar una manera d'afrontar el coneixement en la qual es compenetraven la rigidesa de la raó i la ductilitat de l'emoció. Els homes de lletres i savis francesos van ser el seu estímul per "harmonitzar el rigor intel·lectual amb l'imperatiu de la sensibilitat". En definitiva, li van ensenyar el camí "per endolcir la geometria amb l'art". El filòsof català sempre ha insistit en aquesta idea, sobre la qual ha forjat el seu pensa-

ment, la seva mirada del món i les seves reflexions sobre la raó de ser de l'existència humana: "Els rigors de la geometria s'estoven amb les motivacions cordials de l'art."

Acompanyat d'artistes

Puig era ahir un home feliç. Estava envoltat d'artistes, i a ells els va dedicar un dels moments més emocionants del seu discurs: "Els artistes no saben el que fan, només senten."

Molts artistes el van acompanyar ahir, un dia tan especial per ell: Xavier Medina Campeny, Enric Ansesa, Núria Guinovart,



El cònsol general de França a Barcelona, Edouard Beslay; Arnau Puig i el conseller Vila, ahir ■ J. RAMOS

Dau al Set (i l'únic que no es va dedicar a la pràctica de l'art), Puig continua actiu en la seva tasca divulgadora de l'art, per exemple, a les planes del suplement Cultura d'aquest diari. A més de col·laborar en la reivindicació de l'avantguarda en plena postguerra per mitjà de les revistes Algol i Dau al Set, té també una llarga llista de llibres publicats.

Puig va aprendre de la cultura francesa la manera de compenetrar raó i emoció

En el seu parlament d'ahir, Puig, que no perquè sí va acabar sent professor d'estètica, apostava pel lligam entre coneixement i emoció per arribar així a un enteniment complet de l'art i la ciència. Això explica la reacció que hem vist tantes vegades en Puig de vehemència i passió davant d'una obra d'art, sense represions emocionals de cap tipus. Davant el fet artístic, intel·lecte i emoció van junts. Ja des d'abans de Dau al Set, quan el jove Arnau Puig ja era amic d'artistes a Barcelona, l'art va ser un bàlsam per ell. "Per què m'he dedicat a l'art? Doncs perquè m'ajuda a compartimentar el meu pensament filosòfic desbordat. L'art m'obliga a centrar-me, és com un catalitzador, com un excipient", ha admès algun cop.

En uns temps en què l'art sol pecar d'hiperemocional, o de tot el contrari, de fred i intel·lectualitzat a cop de document i fotocòpia, Arnau Puig aposta pel punt intermedi, que és el que ens ha fet en definitiva éssers civilitzats a l'estil del Renaixement, la Il·lustració i la Revolució Francesa. ■

Joan Casellas, Antonio Hervás, Jesús Galdón. També li van fer costat galeristes (Gabriel Pinós, el president del gremi; Dolors Junyent, Joan Gaspar, Josep M. Benach...), col·leccionistes (Antoni Vila Casas), directors d'institucions artístiques (Emmanuel Guigon, del Museu Picasso; Jordi Faulí, l'arquitecte de la Sagrada Família) i diverses autoritats polítiques, com l'excalcalde Xavier Trias i el conseller de Cultura, Santi Vila, que va acabar la vetllada així: "Som davant del comte Arnau, que, com deia Joan Maragall, és un despert entre adormits."

La vinculació de Puig, intel·lectual i personal, amb França és clara, però no cal oblidar el seu pas per Itàlia. Va ser director de l'Escola Espanyola d'Història i Arqueologia, treballant i dormint al costat del temple de Bramante, considerat l'origen de l'arquitectura renaixentista.

Únic supervivent ja de